

Een Bijzondere Kennis

Tekst: Marinus La Rooij

Enige jaren geleden rees bij mij de vraag: 'Hoe komt het toch, dat in Rudolf Steiners Landbouwcursus van 1924 nauwelijks aandacht is voor natuurwezens?'

Deze vraag bracht me ertoe om te proberen alles na te lezen wat Rudolf Steiner ooit gezegd had over natuurwezens, om te zien of daarmee een duidelijk verband gelegd kon worden met de landbouwvoordrachten. In die zoektocht kwam ik de volgende fascinerende passage tegen:

Als u bepaalde plekken zou kunnen waarnemen, bijvoorbeeld bronnen, waar onderaan steen ligt en het mos eroverheen groeit, zodat een soort wand tussen plant en steen ontstaat, en dan het water daaroverheen sijpelt – dat is ook noodzakelijk – dan zou u zien dat wat men nimfen of ondinen noemt iets heel reëls is; dat blijkt daar bijzonder sterk. En daar waar metalen en de rest van de aardbodem elkaar beroeren liggen hele bundels van de wezens die men gnomen noemt. Een vierde soort zijn de vuurwezens of salamanders. Die vormen zogezegd het jongste geslacht in dit hele gezelschap van elementenwezens; niettemin zijn ze vaak in grote aantallen aanwezig. Het zijn voor een groot deel wezens die hun ontstaan te danken hebben aan een afsnoeringsproces uit diergroepszielen. Zulke wezens zoeken ook gelegenheden waar ze voeding kunnen vinden, en ze vinden die met name waar het mensenrijk vaak niet helemaal normale, eerder abnormale betrekkingen met het dierenrijk aangaat.

Wie over zulke dingen het een en ander weet is ervan op de hoogte dat zich elementenwezens ontwikkelen, en wel beslist goedaardige, door de familiale relatie tussen de ruiter en zijn paard. Met name door de gemoedsbetrekkingen tussen bepaalde mensen en groepen dieren ontwikkelen zich gevoelens, gedachten en ziele-impulsen die voor zulke salamanderachtige elementenwezens een goede voeding vormen. Dat is met name opvallend bij het samenleven van de schaapherder met zijn kudde, trouwens bij alle herders die met hun dieren samenleven. In de gevoelens die zich door deze intimiteit tussen mens en dier ontwikkelen, vinden bepaalde salamanderachtige elementenwezens hun voeding, en ze houden zich daar op waar zoiets aanwezig is. Het zijn ook zeer verstandige wezens, die een uitgesproken natuurlijke wijsheid hebben. Nu ontwikkelen zich door zulke gevoelens bij de schaapherder kwaliteiten waardoor deze elementenwezens de mensen kunnen toefluisteren wat ze weten. En veel van de recepten die uit zulke bronnen stammen hebben hun oorsprong in wat we nu hebben besproken. Zeer zeker kan het zo zijn dat een mens in zulke omstandigheden als door fijne geestelijke wezens is omgeven, die hem een kennis schenken waarvan onze tegenwoordige geleerde heren niet het flauwste benul hebben. Al deze dingen hebben hun goede gronden en zijn zonder meer waar te nemen met de methoden welke de occulte wijsheid kan ontwikkelen.¹

---

¹ Rudolf Steiner: Natuurwezens, de wereld van vuurwezens, elfen, nimfen en gnomen. P 64-65. Voordracht Berlijn, 1 Juni 1908

In het midden van de jaren tachtig, lang voordat ik veel over natuurwezens had gelezen, stuitte ik op een klein artikel in een Nieuw-Zeelandse landbouwpublicatie uit die tijd², met de titel: *Dus, wie heeft er nog genen nodig?* Het boeide me meteen, alsof het uit de pagina op me af sprong, en op de een of andere manier kwam het me ook bekend voor. Ik kon het bijna 40 jaar lang niet vergeten, en uiteindelijk wist ik het weer te vinden in de archieven van de bibliotheek:

Dus, wie heeft er nog genen nodig?

Een oude schaapherder uit Essex was zeer succesvol, zijn ooien wierpen steeds tweelingen, soms zelfs drielingen met seizoensgebonden regelmaat. Toen hij al heel oud was en bedlegerig, vertrouwde hij zijn geheim toe aan de jonge zoon van zijn baas: "Omdat jij jong zijt, en het anders met mij het graf in zou gaan, geef ik het jou ter bewaring."

"Vang in het voorjaar een hermelijntje, een mannetje. Je weet wel wat voor hitsige beestjes dat zijn! En dood het, stop 'm nog warm in een fles, doe de kurk erop en begraaft het in de mesthoop ... waar het net zo warm is als hij was. Nee, je kan het niet bij de kachel leggen – die oude vrouw laat de kachel soms uitgaan of stookt 'm hoog op. Nee, de mesthoop blijft een mooie gelijke temperatuur de hele winter door tot in de zomer."

"Dan, in de herfst, haal je die fles eruit en dan zit er zoiets als water in ... en dan pers je uit wat er van 'm over is, en je neemt dat water en vermengt het tot een fijne pap gemaakt van zacht brood, en dat geef je dan aan de ram, voordat die de ooien gaat dekken."

"En dan krijg je een vreselijke hoop lammeren, Meester John, een vreselijke hoop lammeren".

Met de titel *Dus, wie heeft er nog genen nodig?* lijkt het erop dat de redacteur van de *NZ Farmer* destijds dit verhaaltje had opgenomen als een soort komisch opvullingsmateriaal, niet serieus te nemen, iets om over te lachen, alsof hij wilde zeggen: 'Kijk die bijgelovige herder nou eens, tegenwoordig weten we wel beter, dat we alleen door genetische selectie de vruchtbaarheid kunnen verbeteren.'

Maar, met behulp van het inzicht geleverd door Steiner in de beschrijving hierboven van de herders, en de invloed die door de vuurwezens op hen uitgeoefend kan worden – mits de juiste omstandigheden voorhanden zijn – meen ik dat we dit verhaal eens opnieuw moeten bezien. We kunnen wat nauwkeuriger kijken naar het recept dat die oude herder duidelijk belangrijk genoeg vond om door te geven, vanaf zijn doodsbed, aan die jonge baas.

Dus laten we dit schijnbaar waanzinnige voorschrift eens bekijken in het licht van wat we zoal kunnen leren wanneer we biologisch-dynamisch te werk gaan. Allereerst moeten we ons eens afvragen: waarom een hermelijntje, dat 'hitsige beestje'? Wat is er zo bijzonder aan het voortplantingsvermogen van de hermelijn? Tot mijn verrassing ontdekte ik dat er een weelde aan hoogst interessante informatie bestaat over de voortplantingsbiologie van de hermelijn, die bepaalde uitzonderlijke eigenschappen toont³.

---

² "So, Who needs Genes?" *NZ Farmer*, 27 January 1983, p 85. Dit was overgenomen uit "Lost Country Life" by Dorothy Hartley, Pantheon Books 1979, p 62.

³ Zie bijvoorbeeld: Cheryl O'Connor, Julie Turner, Susie Scobie and Janine Duckworth, 2006: *Stoat reproductive Biology*, Science for Conservation 268, DOC Science & Technical Publishing. Of ook: Polkanov, A., 2000: *Aspects of the Biology, Ecology and captive Breeding of Stoats*, Artyom Polkanov, Conservation Advisory Science Notes No 307, DOC, Wellington.

Mannelijke hermelijnen zijn zeer polygaam, en gedurende de afwezigheid van de moeder bezoeken ze haar nest en bevruchten daar haar kleintjes. De vrouwtjes zijn heel vruchtbaar met een zeer vroege geslachtsrijpheid. Zo is bijvoorbeeld een vrouwtje van slechts 17 dagen oud bevrucht geraakt. Ze had een lichaamslengte van net 112 mm en was nog blind, doof, tandeloos, hulpeloos en bijna immobiel. Desondanks baarde ze 337 dagen na copulatie 13 jongen, die ze allemaal met succes wist groot te brengen.

De jonge vrouwtjes kunnen zoiets presteren omdat na de bevruchting de embryo's ophouden met groeien, en zich tot met vloeistof gevulde balletjes ontwikkelen, elk van circa 200 cellen groot, die blastocysten worden genoemd. Die verblijven dan zo'n 8 tot 10 maanden in de baarmoeder gedurende de zogeheten diapauze, waarna een vertraagde implantatie en drachtigheid volgt. Die diapauze is uniek voor de hermelijn en komt bij andere marterachtigen niet voor.

Hier krijgen we dus een indruk van een bijzonder sterke en vroegrijpe voortplantingsdrang, als het ware teruggehouden en samengebonden in de blastocyst-fase gedurende de diapauze, om weer met hernieuwde kracht tevoorschijn te komen zodra het vrouwtje zich lichamelijk voldoende ontwikkeld heeft.

Diegenen die weet hebben van de BD-verassingsmethode ter bestrijding van ongedierte, zullen beseffen dat het daarbij gaat om het resultaat van een oxiderend verbrandingsproces in het vuur- of warmte-element. In tegenstelling daarmee hebben we hier bij het herdersverhaal te maken met een anaerob zelf-ontbindingsproces, volbracht bij een mooie, gelijkmatige temperatuur (waarschijnlijk bloedhitte, dus zo'n 37°C), waarvan het resultaat dan door de ram moet worden opgegeten.

In zekere zin dus kan dit waterige hermelijn-ontbindings-extract bij lauwe temperatuur opgevat worden als het tegenovergestelde van een verbranding. In de resulterende vloeistof worden zo de voortplantingskrachten gevangen, vastgehouden. Als er iemand avontuurlijk genoeg zou zijn om dit recept eens uit te proberen, is een waarschuwing misschien op z'n plaats: zorg ervoor dat geen tuberculose met die vloeistof verspreid wordt. Hermelijnen kunnen namelijk Tb overdragen, alhoewel gezegd moet worden dat schapen hier nauwelijks mee besmet kunnen raken.

Het recept van de herder geeft geen speciale, kritieke kosmische tijd aan. Het verhaal is zelfs wat dubbelzinnig over de vraag of de periode van het maken van dit vruchtbaarheidspreparaat een half jaar, of anderhalf jaar in beslag neemt. Als er al een speciale tijd is bedoeld, kan het zijn dat het verloren is gegaan in het doorvertellen van het verhaal.

Het blijft nog maar de vraag of zo'n recept ook van toepassing kan zijn bij ander vee, zoals varkens. Maar wel is algemeen bekend dat rammen door hun feromonen een sterke invloed uitoefenen op de ooien, hun ovulatie en het begin van de bronst, een fenomeen waarvan bijvoorbeeld ook bij de inzet van zogeheten zoekrammen (soms gesteriliseerd) gebruik wordt gemaakt voor de bronstsynchronisatie. Zulke effecten zijn evenwel ook bij sommige andere diersoorten te zien, althans in meer of mindere mate.

Door middel van meditatie en contemplatie op het wezen van de koe en haar verbazingwekkend verteringsgestel, kunnen we tot inzichten komen en een zeker besef bereiken aangaande haar vermogen om een blijvende, levenswekkende bodemvruchtbaarheid te schenken door het hoornmest preparaat. Op diezelfde manier kunnen we ook de hermelijn leren beschouwen als het grote voorbeeld, een representant, een schenker van dierlijke vruchtbaarheid, of in ieder geval schapen-vruchtbaarheid, via het herderspreparaat.

Is dit misschien allemaal te fantastisch ?

Vanuit een BD-perspectief bekeken zou ik moeten zeggen dat het herderspreparaat prima valt te verklaren en te begrijpen.

Tevens meen ik dat in alle waarschijnlijkheid het geheim van het succes van die oude herder een mooi voorbeeld is van kennis, hem toegefluisterd als ingeving door de Salamanders, een uitzonderlijke kennis 'waarvan onze tegenwoordige geleerde heren niet het flauwste benul hebben.'

Marinus La Rooij, schrijver van dit artikel, is te bereiken via marinus@rgm.net.nz